

Ο "ΝΟΥΜΑΣ", ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την 'Αθήνα Δρ. 5. — Για τις 'Επαρχίες Δρ.
Για το 'Εξωτερικό Δρ. 10.

Για τις επαρχίες δεχόμεστε και τρίμηνες (2 Δρ. την τε-
μηνία) συνδρομές.

Κανόνες δε γράφεται συνδρομητής ή δε στείλει μπροστά
τη συνδρομή του.

10 λεπτά το φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κδόκια (Σύνταγμα, 'Ομόνοια
'Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιο-
δρομου ('Ακαδημία), Βουλιά, Σταθμός υπόγειου Σιδη-
ροδρόμου 'Ομόνοια), στα βιβλιοπωλεία «'Εστίας» Γ.
Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στην Βουλιά).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πραχτο-
ρεία των 'Εφημερίδων, στον Πύργο στο βιβλιοπω-
λείο του κ. Κ. Βαρουζή, στη Σαλονίκη στο βιβλιο-
πωλείο του κ. Γεράρδου, στη Χανιά (Κρήτη) στο
Σύλλογο ή «Σολωμός».

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

*'Ο «Λαός» της Πόλης — Πώς πολιτεύτηκε —
Κάτι για τους δικούς μας — Οι ζητωπόλε-
μοι της Τουρκίας.*

Ο «ΛΑΟΣ» της Πόλης σταμάτησε. Μας το άναγ-
γαισε ο ίδιος σ' ένα φυλλάκι από δυο κατεδατά
πούθαλε το περασμένο Σάββατο, βεβαιώνοντας μας
πως το πείραμα πέτυχε, γιατί πείραμα, λέει, ήταν
ή έκδοσή του, νήποδειχτεί δηλ. πως ο λαός της
Πόλης θέλει τη δημοτική γλώσσα — κι αποδείχτηκε,
αφού στην αρχή, γράφει: «καμιά εκατοστή άρθρώ-
ποι μας διαβάσαν και γλήγορα περίσσεψαν οι
αναγνώστες, και τους τρεις τελευταίους μήνες δυο
χιλιάδες κόσμος με λαχτάρα περιμένανε τις μέρες
πού δίδαναι ο ΛΑΟΣ».

Αυτό, βέβαια, είναι νίκη άληθινή, μέσα σ' ένα
ξάμυνο νάνεδάσει τους αγοραστής του σε δυο χι-
λιάδες, (πού αναλογούν σε είκοσι χιλιάδες ανα-
γνώστες) και είναι κρίμα που ύστερ' από μια τέ-
τια νίκη σταματάει ο «Λαός» και δεν εξακολουθεί
νικηφόρος το δρόμο του. Αποφύμαστε κατάκαρδα
γι' αυτό. Καί μαζί μας θα λυπηθήκανε και όλοι δε-
κείνοι που με χαρά είδανε την έκδοσή του και που
τόν όνειρει τάκανε ένα δεύτερο «Νουμά», που θα
δούλευε στο άλλο μεγάλο κέντρο του 'Ελληνισμού,
στην Πόλη, για το ξάπλωμα της εθνικής γλώσσας

καινούργια την πόρτα· εγώ θα της ανοίξω· αυτή θα
μπή μέσα· χωρίς ν'απορήσω, εγώ θα της πώ : Κα-
λώς τηνε.

(Δέν συγκρατεί πια τα μικρόχολα λόγια.)

— 'Α, μη φρίνεις πιζιδί ! Τά πάντα για σένα
περιορίζονται σ' ένα κλειδί. Φώναξε λοιπόν ένα σι-
δερά κι άλλαξε την κλειδιωνιά· και με σώσεις.

ΚΟΣΜΑΣ (με γλυκό και λυπημένο τρόπο.) Μή
θυμώνεις. Στην αρχή νομίζα πως έπρεπε μονάχα να
λευτερωθής από μιάν ενοχλητική. 'Ομολογώ, τώρα,
πως ή συμβουλή μου ήταν παιδαίτικη.

ΛΟΥΚΙΟΣ (παρακαλεστικά.) Κοσμά, φίλε μου,
προσπύχθησε να καταλαβής !

ΚΟΣΜΑΣ. Καταλαβίλω· μ' έσύ άρνιέσαι.

ΛΟΥΚΙΟΣ (που άφήνεται πάλι να τον παρα-
σύρη το πάθος.) Δέν άρνιέμαι, δέν άρνιέμαι. Θέλεις
να φωνάξω πως την αγαπώ ;

(Ζαλιζεται, κυττάζει δλόγυρά του τρομαγμένος.
Φέρνει το χέρι στο μέτωπό του, μ' έ·α κίνημα πό-
νου. Χαμηλώνει τη φωνή.)

— Έπρεπε να μ' αφήσουν να πεθάνω. Σκέψου :
εγώ, που είμουν μεθυσμένος για ζωή, αν εγώ,
ή είμουν φρενιασμένος για δύναμη και περηφά-
ια, αν εγώ θέλησα να πεθάνω, είναι βέβαιο πως

και για το ξύπνημα της Ρωμαϊκής ψυχής σε κάθε
γενναίο κι άληθινό και καινούργιο.

*

Η **ΑΛΠΗΘΕΙΑ** είναι πως έτη μήνες που βγήκε ο
«Λαός» δέν είχε αρκετός καιρός σε μια φημερίδα να ξεδι-
πλώσει το πρόγραμμά της, αν έχει κάποιο πρόγραμμα
(κι ο «Λαός», θαρρούμε, είχε) και να δείξει τη χρειάζου-
μενη δουλειά, για να μπορούσε κανείς να την κρίνει· και να
βεβαιώσει, αν καλά ή άχρηνά πολιτεύτηκε. Κείνο όμως που
μπορεί κανείς να πει είναι πως ο «Λαός» στο λίγο καιρό
που βγήκε μας παρουσίασε δυο πολιτικούς άρθρογράφους
πρώτης άράδας, τον κ. Α. Μ. και τον κ. Α. Η. Π. που
θάνε κρίμα και ζημιά για τον άγώνα μας να μην εξακο-
λουθήσουν την άρθρογραφία τους από τις στήλες του
«Νουμά», για να τους γνωρίσουν έτσι και οι άλλοι οι δικοί
μας που δε βλέπανε το «Λαό».

Λάβια και ψεγάδια δε θα πούμε. Είχε μερικά, με με-
τόν καιρό θαν τα διορθώνω και πάντοτε έπιζίζαμε πως σιγά
σιγά ο «Λαός», αν τάποφάσιζε να δουλέψει γενικώτερα και
σε πλατύτερο πρόγραμμα, θάν τα κατάφερνε να μας δώσει
τόν τύπο της πολιτικής φημερίδας που όλοι την όνειρευού-
μαστε και την καρτερούμε. 'Όταν ο «Λαός» θα ξετυλιγό-
τανε, όπως και τ'δειχνε, σε καθημερινή φημερίδα, θα μπο-
ρούσε να πει κανείς πως το Ρωμαϊκό άπόχτησε πια τη
φημερίδα **ΤΟΥ** — μιá φημερίδα που δάν του μιλούσε τη
γλώσσα του και που θάν το συνήθιζε στο άφοβο αντίκρουσμα
της αλήθειας.

Σταμάτησε όμως ο «Λαός» και είναι άσκοπο και κάπως
άκαρδο, να συλλογίζεσαι κανείς τι θα μπορούσε να καταφέ-
ρει ένα παιδί, που πέθανε πριν ξετυλιχτεί σε άντρα, πάνω
στο πρώτο του το λουλουδάκι.

*

ΤΟ ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ του «Λαού» έδραψε τον άγώνα μας
κι από μιάν άλλη μεριά. Σήμερα, με το δρόμο που πήρε ο
άγώνας για τη Δημοτική γλώσσα, πειράματα και δοκιμές
δε χρειάζονται. 'Όποιος, είτε άτομο, είτε άδερφάτο, λο-
γαριάζει να βγάλει φημερίδα ή περιοδικό για να δουλέψει
κάτω από μια τέτια σημαία, πρέπει, πριν τάποφάσει, να
νάν τάχει συλλογιστεί καλά τά πράματα και να νάν τούχει
σιγουρέψει τη ζωή του για δυο τρία χρόνια, αν όχι για
πάντα.

Με το να βγαίνει σήμερα μιá φημερίδα και να ζει ένα
ξάμυνο κι αύριο να παρουσιάζεται ένα καινούργιο περιοδικό
για να νάν τά τινάξει ύστερ' από δυο τρία φυλλάδια, ο άγώ-
νας ζημιώνεται σημαντικά και οι άνισθητοι βρίσκουν άφορμή
να φωνάζουν, και μ' όλο τους το δικίο, πως δέν μπορεί να
ζήσει ένα φύλλο που γράφεται στη δημοτική. Και γι' αυτό
ίσια ίσια κι ο «Νουμάς», με το να βγαίνει έ·φ τ·α χρονά-
κια, κ. Χατζηδάκη, τους έχει κλοκαθήσει στο ρουθούνι και
τους έχει γκρμίζει το σάπιο αυτό επιχείρημα.

Νά βγούν πέντε δέκα φημερίδες στη δημοτική, να βγούν
άλλα τόσα περιοδικά — νά, τ'όνειρό μας και νά, τί θα λογα-
ριάσει για νίκη του τελιωτική ο «Νουμάς». Μά να βγούνε
για να ζήσουν και για να περάσουν παληκαρία πάνω

είδα την άνάγκη την άκαταγώνιστη. Μή μπορών-
τας να ζήσω ούτε μαζί της ούτε μακριά της, άπο-
φάσισα να φύγω από τον κόσμο. Σκέψου : εγώ που
θαρούνα τον κόσμο για περιβόλι μου και είχα όλους
τους άχόρταγους πόθους για όλα τά ώραία ! Είναι
βεβαιο λοιπόν πως είδα την άκαταγώνιστη άνάγκη,
το σιδερένιο πεπρωμένο. Έπρεπε να μ' αφήσουν να
πεθάνω.

ΚΟΣΜΑΣ. Παραγνωρίζεις τώρα την εσρότητά
ένός θαύματος, έτσι άπανα.

ΛΟΥΚΙΟΣ. Δέν είμαι άπονος Για τη φρίκη
της άπονίας, όπου μ' έσπανε ή όρμή του κακού, για
να μην κλωτσασπατήσω μιάν άρετή που μου φαινό-
ταν υπεράνθρωπη, γιατί δέν μπορούσα να βροτάξω
τη γλώσσα μιας φωνούλας άμαθης του ρωτούσε, για
ναμποδίσω κι άπ' τον έκαυτό μου το χειρότερο, γι'
αυτό το άποφάσισα. Κι από τη φρίκη μου ή ξαναρ-
χίσω, θρηνώ, γιατί σήμερα είμαι σαν τον άπελπι-
σμένο που πήρε νεκρωτικό και ξυπνή ύστερα από
ύπνο βαθύ και ξαναβρίσκει στο προσκεφάλι του την
ίδια άπελπισία.

ΚΟΣΜΑΣ. Την ίδια ! Κ' έχω σταυτιά μου ά-
κόμα τά πρώτά σου τά λόγια : «Δέν ξέρω πια τί-
ποτα· δε θυμύμαι, δε θέλω πια να θυμηθώ...» Φκι-

πό κάθε θυσία και πένου από κάθε μαρτύριο (αφού θυσίες
και μαρτυρίες άποζητάει σήμερα ο άγώνας μας) κι δ/ι για
να νά χάσουνε στην πρώτη ήτλαστοκαρχή και να τρο-
μάζουνε στο πρώτο έμποδίο. 'Όποιος κατεβαίνει στον άγώνα,
με τέτι' άπόφαση πρέπει να κατεβαίνει· άλλωτίκα δε βρη-
θείτε τους άλλους πούχουνε το κουράγιο να δουλεύουνε, γιατί
επιτέλους, το κάτω κάτω, και το να μην έμποδίζεις τον
άλλον να δουλέψει, είναι το ίδιο σά να δουλεύεις κι σά.

*

ΟΙ ΦΙΛΟΙ μας οι Τούρκοι μας αντιγράφουνε έλεεινά,
διαβάζοντας κανείς στις Τούρκικες φημερίδες τά όσα γρά-
φονται· τούτες τις μέρες· για το Κρητικό ζήτημα, ξαναγυ-
ρίζει έθελα στο 1897 το δικό μας, και θυμάται τις πα-
ραδέλεις που γραφόντουσαν τότε στις φημερίδες μας και τις
άγριες πολιτικές συζητήσεις που γινόντουσαν από τους άρει-
μάνιους πατριώτες στις πλατείες και στους καφενέδες.

Φαίνεται πως από τότε άλλαξαν τά πράματα. 'Ημεις
άργήναμε να βάζουμε μολικό νερό στο κρασί μας και οι
Τούρκοι να νάν το πίνουν άνέρωτο.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΣΤΑΗ

'Ο Γερών Πάππας της Παιδείας κ. Στάης μι-
λησε την περασμένη Πέμπτη στο Ζάππειο μπροστά
στο Βασιλικό και σε πλήθος λαού για την 'Ενωση
της 'Επτανήσου. Μίση στο λόγο του, που με χίλια
στανιά του τονε πήρανε οι εφημερίδες και τονε δη-
μοσιέψανε, ψυρέψανε κάμποσα μαργαριτράκια, άξια
να στολίσουνε το στέμμα του μεγάλου 'Αναμορφωτή
της Παιδείας κ. άγρυπνου φρουρού της Κιθα-
ρούστας.

— Τά διαλεκτικά ιδιώματα των 'Επτανήσιων
διασώζουσι ψήγματα λαμπρά της χρυσής χλαμίδος
της πατρίου γλώσσας.

Ψήγματα βρήκανε οι άρχαιοι στην άμμο του
ποταμού Πακτωλού. Τώρα μαθίνουμε πως έπαρ-
χουμε κι άπάνω στις χλαμίδες.

— 'Η βοή των ζώντων προστιθεμένη εις τη
φωνή των άπ' κίλων νεκρών (sic) στεφανώνει τους
μακρούς άγώνες.

'Η βοή ξεκουφώνει, δε στεφανώνει.

— Των πεσόντων υπέρ της ιδέας της 'Ελευθε-
ρίας εις το κοινόν άνάκτορον της έλληνικής πα-
τρίδος.

Πέφτει κανείς στο πεδίο της μάχης, όχι στο
ανάκτορο. Στο άνάκτορο ή χορεύει ή γλύφει πιάτα.

— 'Η σθεναρά επιδίωξις εν άκλόνητος πίστει
των έθνικών δικαίων και ή άκλόνητος εις αυτά πί-
στις.

νόσουν άνθρωπος που όλα τα λημόνησε, γεμμένος
προς άλλο άγαθό. Έχω ακόμα σταυτιά μου τον ήχο
της φωνής σου, σαν έφώναξες τη μητέρα της Μπεξ-
τας, που σηκώθηκες μενομιές, άνυπόμονος, σά με
μια φλόγα που δε δέχεται άργοπορία. Βλέπω ακόμα
το βλέμμα σου άπ'άνω της άμα μπήκα ληχταρών-
τας σαν 'Ελπίδα. Κκι, βέβαια, εκείνο το βράδυ θα
γονάτισες έσύ, και αυτή θάκλαψε, κ' οι δυό μαζί
θα νοιώσατε την κλωσώνη της ζωής.

ΛΟΥΚΙΟΣ. Ναι, ναι, έτσι έγινε : ή λατρεία !

'Όλη ή ψυχή μου στρώθηκε σε τά πεδία της, είδε
και γνώρισε ότι είναι θεϊκό μέσα της, μ' ένα με-
θύσι ταπεινώσης, με μιάν άνείπωτη φωτιά εθ-
γνωσώνης. Έίτανε μιá γοητεία. Είχες κάνει λόγο
για την έκσταση του φωτός· εγώ τη δοκίμασα σ'
εκείνες τις στιγμές. Κάθε κηλίδα φάνηκε σθμηνη,
κάθε σιακά άφανισμένη. 'Η ζωή πήρε νέα φεγγο-
βολή. Κ' εγώ πιστεύα πως είμουν για πάντα σω-
σμένος...

(Κόβει την δουλία του.)

ΚΟΣΜΑΣ. Κκι ύστερα :

ΛΟΥΚΙΟΣ. 'Υστερα είδα πως ήταν κάτι άλλο
για να γκομιστή μέσα μου : αυτή ή δύναμη που
συρρρεί στα δάχτυλά μου άδιάκοπα για να ξανα-

Φρασεολογία που κοντοζυγώνει σε κείνη του μπάρμπα Γιώργου τω Μυλωνάδων.

— Την υπό του λόθρου και του αίματος αίχμωσαν Ελλάδα.

Αύθρο και αίμα δεν είναι δύο διάφορα πράγματα. Το λόθρο περιέχει το αίμα μαζί με σκόνη.

Όμοιοι ότι ο Έθνικός Ύμνος του Σολομού θα προκαλή ίσαί ρίγη συγκινήσεως. Αυτό βέβαια προέρχεται γιατί ο ύμνος αυτός, ως γνωστό, δεν είναι γραμμένος στη δημοτική, αλλά στη... Μιστριωτική διάλεκτο. Ο λόγος ωστόσο εΐτανε έξοχος και με το δικίο του έ υπουργός μας, που ίδρωσε για να τον καταφέρει, τάρπαξε τὰ βασιλικά συχαρίκια.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑΡΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΨΥΧΑΡΟΦΑΓΟΣ

Φίλε «Νουμά»,

Ο κ. Ξενόπουλος γραφώντας στις «Αθήναι» της παρασμένης Κυριακής για τον Κόντο, άφου πρώτα μ'ε βεβαιώνει πως άρχινησε να γράφει — και μπάρβο του! — τη δημοτική αόλιγον πριν έμφανι νισθή το «Ταξίδι» του κ. Ψυχάρη, θγαζεί άμέσως ύστερα το διπλωματικό του σταθμά και το καταφέρει κατά του Ψυχάρη και των όπαδών του. Δεν του άρέσουν οι όπαδοί του Ψυχάρη, έξδον μοναχα όταν τους χρειζεται, γιατί ξεχνάει ο φίλος κ. Ξενόπουλος (δέν το ξεχνάμε όμως και μετς) πως για να ρελαμαρεί τη «Στέλλα Βισλάνη» του μετα χειρίστηκε ποίημα του Παλαμά και μουσική του Καλομοίρη — που και οι δύο τους δά είναι και με το παραπάνου Ψυχαριστές.

Δηγοούνται για ένα Ζακυθιανό χαρτοπαίχτη, συμπατριώτη δηλ. του κ. Ξενόπουλου, πως κρατούσε πάντα πάνω του μια εικόνοια της Παναγίας και όταν έχανε στα χαρτιά την κρεμοδσε δζω στο παραθύρι του να βρέχεται και όταν κέρδιζε την έ κρυβε στην κόρφο του με άγάπη, λέγοντας στερεό τυπα :

— Μέσα, Παναγιά! Όζω, Παναγιά!

Έτσι, θαρρώ, πως φέρνεται κι ο κ. Ξενόπουλος με τον Ψυχάρη δηλ. σά Ζακυθιανό χαρτοπαίχτη.

Δικός σου

A. M. ΜΟΙΡΑΣ

φτιάχνη...

ΚΟΣΜΑΣ. Τι έννοεις ;

ΛΟΥΚΙΟΣ. Ένωώ ότι έσως θά σωζόμουν, αν είχα λησμονήσει ως και την τέχνη. Κάποτε κάποτε, εκεί στο κρεβάτι μου, κυρτάζοντας τα χέρια μου τάδυνατισμένα, μου φαινόταν άπίστευτο πως θά μπορούσαν άκόμα να δημιουργήσουν μεθ' φαινόταν πως είχαι χαμένο κάθε τους χαρισμα. Ένωιωθή τον έκυτό μου όλότεια άποξενωμένα από έκείνο τον κόσμο των μορρών, όπου είχα ζήσει... προτού πεθάνω. Έλεγα μέσα μου : α'Ο Λούκιε, ο Σερτάλας, ο έρμυγλύφος, πέθανε και πάει.» Και φανταζόμουν να γελώ κηπουρός σ' ένα μικρό κηπάκι.

(Κάθεται, σάν ειρηνεμένος, μισοκλείνοντας τα βλέφαρα, με όρη κουρασμένη, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο που μόλις φαίνεται.)

— Να κλαδέω τις τρανταφυλιές, να τις ποτίζω, να τις καθαρίζω από τις κάμπιες, να οδηγώ τον κισό στα τοιακία άπάνου, σ' ένα κηπάκι γερόμένο προς της "Αρνας τó ποταμι" και να μήν' πικραίνωμαι πιά που άφησα στην άλλη την όχτη ένα περίλαμπρο περιβόλι κατάφυτο από δάφνες, κυπαρίσσια και μυρτιές, από μάργαμα και όνειρα... Με βλέπεις εκεί, εύτυχημένο, με την ψαλιδα που λαμ-

ΧΡΟΝΙΚΟ ΒΔΩΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

(Από Πέμπτη σε Πέμπτη)

— Στις 21 του Μάη έγινε στο Ζάππειο ή ταχτική χρονιάτικη γιορτή για την Ένωση της Έφετώνσος. Στη γιορτή πήγε κι ο Βασιλιάς με το διάλογο κ' έβγαλε λόγο πανηγυρικό ο Ύπουργός της Παιδείας. — Την παρασμένη Κυριακή έγκαινιάστηκε στο Βόλο από το διάλογο το άρχαιολογικό μουσειό που χτίστηκε κεί μ' έξοδά του ο κ. Άθηνασάκης. — Το έπιτέλειο του Ναυτικού παρατήθηκε γιατί δε συμφώνησε με τον Ύπουργό στα ναυτικά νομοσκέδια που υποβλήθηκαν ενή Βουλή. Ο Ύπουργός, καθώς γράφουν οι φημερίδες, υπέβαλλε δικά του νομοσκέδια κι όχι κείνα που σύνταξε το Έπιτέλειο. — Την Παρασκευή το πρωί έγινε στην έκκλησιά του Άγ. Κωνσταντίνου έπισημο μνημόσυνο για τον τελευταίο Βυζαντινό αυτοκράτορα Κωνσταντίνο Παλαιολόγο. Το μνημόσυνο τούκαμε ή Δημοτική άρχή Άθηνών. — Η Γεν. Διοίκηση έκοίμασε το πρόγραμμα για τα μεγάλα γυμνάσια του στρατού που θά γίνουν το Σεπτέμβρι. — Όπως άναφέρω στο Ύπουργείο των Έξωτερικών ο πρόβος μας της Άμερικης κ. Κερρομηλάς, 8928 Έλληνας πήγανε στην Άμερικη από τον Άλωνάρη του 908 έσκαμε τον παρασμένο Μάρτη. Το Άμερικ. Ύπουργείο της Έργασίας λογαριάζει πως οι Έλληνες μετανοήσας έσκαμε το τέλος της χρονιάς θά φτάσουνε τις 18 χιλιάδες.

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Θυμίζουμε και πάλι στους συντρομητές μας δ,τι γράψαμε σε παρασμένο φύλλο για τη συντρομή. Για να κρατηθεί ο «Νουμάς» και να βγαίνει ταχτικά, καθώς βγαίνει, πρέπει να πλερώνονται ταχτικά κ' οι συντρομές. Έλλίζουμε οι φίλοι να τον νιώσουν έπιτέλους αυτό και να μη μ'ε αναγκάσουνε να ξαναγράψουμε.

— Βγήκε το πρώτο τεύχος του πρώτου ταιμου του «Δελτίου» της Έλληνικής Λογογραφικής Έταιρίας με σπουδαία λογογραφική ύλη. Ο συντάχτης του και πρεσδρος της Λογογραφικής Έταιρίας κ. Ν. Πολίτης, καθηγ. του Πανεπιστημίου, κρίνει στο τεύχος αυτό και τα λογογραφικά άρθρα που τυπώθηκαν την παρασμένη χρονιά στο «Νουμά». Το άρθρο του κ. Πολίτη θάν το τυπώσουμε και μετς σ' ένα άπ. τα κατοπινα φύλλα.

— Μ'ε σταλθηκε από την Πόλη το καινούριό έρμα «Νίτσα» του φίλου Ζ. Φυτίλη. Για το έράμ' αυτό θά γράψουμε κριτική άργότερα στο «Νουμά».

— Ο ποιητής Φωκίος Πανός κατέθηκε στην Καλαμάτα άπεσταλμένος από τον κ. Μιστριώτη, καθώς λέει, να κατακεραυνώσει τους Μαλλιαρούς. Μά έχει τα βρήκε μπαστούρια. Τέτοιο κευρέλιασμα τούκαμε ο «Φρουρός» της Καλαμάτας, που ούτε σάλα ούτε άκροατήριο βρίσκει να μιλήσει ο δόλιος άποσταλμένος.

— Κι άπ' αυτή την άποψη, συσταίνουμε στους δικούς μας όταν τυπώνουν τα βιβλία τους να μήν ξεχνούν και το «Φρουρό» της Καλαμάτας, που δουλεύει τόσο παλικαρία για την ένική μας γλώσσα.

— Βγήκε μια καινούρια φημερίδα «Κωνσταντίνος Παλαιολόγος», έργατο, λέει, του έμνούμου πολιτικού σούλόγου. Διευθυντής της είναι ο άποστρατος έξωματικός του Ναυτικού και γναστός Άθηναϊκός τόπος κ. Γ. Α. Νικολόπουλος και στο πρώτο ποίωτο φύλλο ρήγεται λυστασμένα στους Κοιτικούς άγματοιστάτες.

«Ένωρθόθησαν, λέει, οι τριχές της κεφαλής μας εκ φρίκης κτλ. άναγνώσαντες ότι από έτους έρχισε εν Χανίοις καλλιερουμένη ή ιδέα της διαδύσεως της μαλλιαρης γλώσσας κτλ.»

— Ψέματα! Ο κ. Νικολόπουλος είναι φιλικός κ' έτσι δέν έχει τριχές που να μπορούσε ν' άνορθωθών.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Άγιος Θέρος : Δημοτική Τετρασύδια, Άθήναι, Έκδοτική Έταιρεία ο «Φοίβος», μετ' σούλόγου και εικονογραφιών, υπό Η. Ρούμπος, σελ. 128, σγ. 8αν, έρ. 3, σά χρετί Όλλανδίας έρ. 5.

Την παρασμένη βδομάδα βγήκε ένα όρξιο άληθινά και χρήσιμο βιβλίο, που από πολλόν καιρό μ'ε έλειπε άπ' τις βιβλιοθήκες μας μια σούλόγη ποιητική και καλλιτεχνική των καλύτερων δημοτικών τραγουδιών κωμωμένη μ' έπιμέλεια και γνώση, με έν έχρον όλοι στα χέρια τους και να γνωρίσουν την άληθινή ένική μας ποίηση.

Τη σούλόγη αυτή την έκοιμα ο Άγιος Θέρος, και καλοτοπωμένη, σπουδαία με έικονιστες ζωγραφίες, κωμωμένες από τον άλητό καλλιτέχνη κ. Ρούμπος, την έβγαλε ή Έκδοτική Έταιρεία ο «Φοίβος».

Για το όρξιο αυτό βιβλίο θά γράφει προτούμνα ο «Νουμάς» σ' άλλο φύλλο.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Χρ. έδω. Τα καινούρια φημέ του τυπώνεται τώρα ένα μέρος του «Νουμά» (και που σγιά σγιά θά τυπώνεται κι άλλαι μέρος ο «Νουμάς») είναι τα βιβ των «11 στιγμών με όφθαλμόν μεγαλύτερο», καθώς π'ε λένε οι τυπογράφοι. Όττα δέν πιάδουν περισσότερο τοπο, καθώς το φαίνεται. — κ. Η. Μ. Η. στο Καστελλόριζο. Θά δημοσιευτεί. Καρτερούμε τώρα και τη «Φιλία», κ. Α. Γ. Μαυ. στο Βόλο. Ο «Άλαρφοκωτωτά» του κ. Σικελινοπούλου έται, πλοίσια και καλλιτεχνικά δελένος, 15 έρ. στο Βιβλιοπωλείο της «Έστίας».

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

«ΟΙ ΠΕΤΡΟΧΑΡΗΔΕΣ,»

ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

Πουλιούνται 1 έρ. στα γραφεία του «Νουμά».

Ωρα στην Μπούκκα του Άριου, όπως το είχες σχεδιασμένο. Έκει, ανάμεσα στο λόγγο και στη θάλασσα, θά ξαναβρής λίγη γαλήνη, για να τσεφής τί πορεία πρέπει να ακολουθήσης; και θά ξαναβρής και την κλωσώνη που θά σου δώση φως...

ΛΟΥΚΙΟΣ. Την κλωσώνη! Την κλωσώνη! Πιστεύεις λοιπόν έσύ πως το φως μέλλει να μούρη από την κλωσώνη κι όχι από κείνο το βαθύ το έμφοτο που στρέφει και σπρώχνει το πνεύμα το δικό μου προς τα ύπέρψηλα όρξια της ζωής; Έγώ είμαι γεννημένος για να κάνω άγάλλματα. Όταν μια μορφή ούσιθιτική βγαίνει από τα χέρια μου με τη σφραγίδα της όμορφης, το χρέος που μου έταξεν ή Φύση είναι για μένα ξεπληρωμένο. Είμαι στο νόμο μου μέσα, έστω κ' έξω από τα σύνορα της Καλωσύνης. Δεν είναι τάχα άληθινό; Το παραδέχεσαι ;

ΚΟΣΜΑΣ. Λέγε παραλάτω.

ΛΟΥΚΙΟΣ (χαμηλώνοντας τη φωνή του.) Η πλάνη της φαντασίας πήγε και μ' έδεσε μ' ένα πλάσμα που δέν έιτανε για μένα. Είναι ψυχή άξετίμητης αξίας, όπου μπροστά της γονατίζω και δέομαι με λατρεία. Μά έγω δέ λαζέω στην πέτρα τις ψυχές. Δεν έιτανε για μένα προσωριμένη. Όταν

ποκαπεί, ντυμένο με ρούχα παραλάω.

ΚΟΣΜΑΣ. Δέ π'ε βλέπω δέλοου.

ΛΟΥΚΙΟΣ. Κρίμα, φίλε μου.

ΚΟΣΜΑΣ. Μά ποίος σου άπαγορεύει το μεγάλο το περιβόλι; Ξαναμακίνας άπ' τη δαντροσειρά των κυπαρισσιών και βρίσκεις στο τέρμα της το δαιμόνιο σου το έφέστιο.

ΛΟΥΚΙΟΣ (πυδ πετιόται δρθός, σάν άνθρωπος που θάνει ταχικά το κρείος του έαντου του).

— Το έφέστιο! Ά! μου φαίνεται πως τυλίγεις τα λόγια τόνα πάνω σ'άλλο, σάν τον έπίδασμο στο ξαντό, από το φεβο σου μη νοιάσης τη ζωή να σπαρταρή. Άκκομπησες ποτέ σου το δάχτυλο σε καμμιάν άρτηρία ξεγυμνωμένη, σε κενίνα γδαρμένο τέοντα ;

ΚΟΣΜΑΣ. Λούκιε, θυμώνεις και παραφέρνεις κάθε στιγμή. Είναι μέσα σου κάτι πικρόχολο και στρυφνό, ένα είδος έρεθισμού που δέ σ' άφήνει να είσαι δικαίος. Δεν έτίλειωσες άκόμα την άναρρωση, δέν είσαι γιατρεμένος άκόμα. Ένα σκόνταμα άνα πάντεχο ήρθε να ταρξή το έργο το γλυκό, που ή Φύση σε σένα ένεργούσε. Οι δυνάμεις σου που ξαναζωντανεύανε ποτιστήκανε με χολή. Άν έπιανε τόπο ή συμβουλή μου, θά σούλεγα να πάς για την